

Adam Imrýšek - Satyrova zkouška

Náš příběh nezačíná v malém kmenu satyrů, kde se náš hrdina zrovna probouzí.

„Gilume, vzbud' se.“

Gilum sebou jenom otráveně mrskl a pokračoval ve spaní.

„TAK BUDE TO?!!“ vykřikl hlas.

Gilum se konečně vzbudil. „Co je, mami?“

„Hledá tě náčelník našeho kmene,“ odpověděla mamka a pokračovala: „A ještě něco. Všechno nejlepší k narozeninám.“ Gilum už se jen pousmál a vydal se k náčelníkovi kmene.

„Doufám, že víte, proč jsem vás tady všechny svolal. Stárnu a potřebuju vhodného nástupce, proto jsem se rozhodl uspořádat soutěž o trůn,“ prohlásil vůdce kmene.

„Soutěž o trůn?“ ozval se udivený hlas z davu. „Prosím bez přerušování,“ řekl vůdce. „Cílem bude jedna jediná věc - přinést mi ten nejvzácnější nebo nejkrásnější dar v lidském lese. Jak všichni víte, lidský les je velice nebezpečné místo. Lidé nás loví už stovky let, jsme jeden z mála zbývajících kmenů satyrů, tak prosím dávejte si pozor,“ zakončil svou řeč vůdce.

Gilum byl velice překvapen. Lidský les je pro satyry nebezpečné místo. Lidé loví všechny magické bytosti, od malých trpaslíků až po mocné draky, a čerpají z nich všechnu magickou sílu až do bodu smrti. Ale Gilum se ničeho nebál. Pochází přece z mocného kmene satyrských válečníků, i jeho sestra jednou porazila padesát lidských bojovníků najednou. Samotný člověk nic proti magické bytosti neudělá, problém nastává, když je jich víc. Lidé totiž vždy spoléhají na výhodu jeden ku deseti.

Gilum si zabalil svůj nejlepší luk a dýku a vydal se do lesa. Prvních pár dní byl klid. Gilum nenašel nic, co by bylo dost dobré jako dar pro vůdce kmene. Zásoby jídla mu už pomalu docházely, ale jednoho dne se vše změnilo. Gilum měl celý den pocit, jako by ho někdo sledoval. Když najednou...

„Útok!!!“ Na Giluma vyběhlo tucet lidí a hodili na něho síť. Gilumovi se podařilo ze sítě vyprostit a zneškodnit čtyři lidi předtím, než se pod ním objevilo světlo. To bylo pro Giluma znamení, že se v blízkosti nachází lidský kouzelník. Podařilo se mu uskočit a vyhnout se útoku, ale dva lidé ho přepadli, shodili ho na zem a svázali ho. „Máme ho,“ potvrdil jeden z mužů, co ho přepadl. Z koruny stromu se pomalu snesla nějaká žena. „To musí být ten lidský kouzelník,“ pomyslel si Gilum. „Ale co teď? Jsem svázaný a nemůžu nic dělat.“

„Musím uznat, jsi lepší než ti ostatní, ale proti mně nikdo nemá šanci,“ stanula před ním čarodějka. „Kdo si myslíš, že jsi?“ neohroženě vykřikl Gilum. „Omlouvám se. Ani jsem se nepředstavila. Já jsem mocná Exorci a ty, ty jsi jenom další odměna pro mě a mé muže.“ Gilum už jenom cítil, jak ho do hlavy trefilo něco tvrdého. Pak se probudil nejspíš v lidském táboře, kolem něho šest mužů a Exorci. Jeho soukmenovci byli také zajatí. Vtom vyběhl z lesa mohutný leonin a skočil po Exorci. Jedním seknutím svého drápu vypíchl Exorci oko. Ta teď leží na zemi v bolestech. Leonin se Gilumovi představil: „Jmenuji se Zanthar. A být tebou, tak si pospíším. Za tvými kamarády půjdu s tebou.“

Gilum se postavil, sebral luk, co ležel na zemi, a zastřelil jednoho z přicházejících hlídačů. „Rychle, ať nás nechytí!“ sykl Gilum. „Proč mi vůbec pomáháš, Zanthare?“ otočil se na Zanthara. „No, něco podobného se stalo mně a nechci, aby se tyto věci opakovaly. Hele, támhle jdou,“ odvětil mu Zanthar. Gilum vytáhl svůj luk a střelil po muži, který vedl spoutané satyry. Mezitím, co Zanthar naběhl přímo do skupiny královských vojáků, Gilum rychle běžel ke svázaným satyrům a rozsekl lana svojí dýkou.

„Schovejte se! Rychle!“ Zanthar právě skončil s posledním vojákem.

Gilum si ale koutkem oka stačil všimnout, že je dohnala Exorci a chystá se provést nějaké kouzlo. „Zanthare, pozor!“ chtěl varovat svého druha. Ale bylo pozdě. Z rukou Exorci vyletěla ohnivá koule a zasáhla Zanthara: „To máš za to oko, ty přerostlá kočko!“ Zantharova srst vzplanula. Gilum byl v šoku. Zanthar skočil do řeky, co tekla poblíž. Naštěstí byl naživu, ale byl moc poraněný na to, aby mohl pokračovat v boji. Gilum byl posledním bojovníkem. Nezbyvalo mu však moc šípů, a tak musel mít opravdu přesnou mušku. Exorci se snažila použít další kouzlo, ale kvůli jejímu zranění uprostřed zaklínadla vykřikla bolestí. Gilum této situace využil a vystřelil. Zásah. Exorci padla k zemi a bez jediného zvuku umřela. Gilum rychle doběhl k Zantharovi, který se teď dohrabal na zem. „Raději tě vezmu k nám do vesnice,“ pomohl mu Gilum na nohy a společně s ostatními zachráněnými satyry se vydali k vesnici satyrů. Tam se o Zanthara postaral místní léčitel.

Gilum byl pak předvolán k vůdci kmene. „Gilume, ty jako jediný jsi přinesl dar, který je hodný vůdce kmene. Přinesl jsi život! Zachránil jsi své kamarády. A to je to nejdůležitější. Jsem velice rád, že tady bude někdo, kdo se o kmen dobře postará a bude jej chránit.“